

3 Μαΐου 2023

Και όμως υπάρχει καλοσύνη γύρω μας: Κάθε 2' ένας άνθρωπος βοηθά τον συνάνθρωπό του

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)
[/ Υγεία και ιατρικά θέματα](#)

PHOTO: SHUTTERSTOCK

Περίπου κάθε 2 λεπτά, ένας άνθρωπος ζητά τη βοήθεια κάποιου άλλου. Πόσο συχνά ανταποκρινόμαστε θετικά σε αυτές τις εκκλήσεις και τι μας κινητοποιεί να προσφέρουμε τη βοήθειά μας;

PHOTO: SHUTTERSTOCK

Καμιά φορά, ο κόσμος μοιάζει με ένα αφιλόξενο μέρος. Πολλοί είναι εκείνοι που θα ισχυρίζονταν ότι οι άνθρωποι του σήμερα είναι ψυχροί και εγωιστές. Κι όμως, αυτή η εντύπωση είναι λανθασμένη, επισημαίνουν ερευνητές από το Πανεπιστήμιο UCLA. Σύμφωνα με τη μελέτη τους, που δημοσιεύεται στο Scientific Reports, μια μικρή πράξη καλοσύνης λαμβάνει χώρα περίπου κάθε 2 λεπτά. Έτσι, η αλληλεγγύη φαίνεται να είναι τελικά πολύ πιο παρούσα απ' όσο ίσως πιστεύαμε.

Ο κοινωνιολόγος Giovanni Rossi από το UCLA και συνεργάτες ερευνητές από διάφορες χώρες του κόσμου θέλησαν να διαπιστώσουν πόσο πρόθυμοι είναι οι άνθρωποι να προσφέρουν τη βοήθειά τους σε άλλους. Θέλοντας να απαντήσουν στο ερώτημα αυτό, ανέλυσαν πάνω από 40 ώρες βιντεοσκοπήσεων της καθημερινότητας περισσότερων από 350 συμμετεχόντων από διαφορετικά γεωγραφικά, γλωσσικά και πολιτισμικά μέρη.

8 στους 10 ανθρώπους βοηθούν χωρίς δεύτερη σκέψη

Αξιολογώντας τα αποτελέσματα, οι ερευνητές εστίασαν στις εκκλήσεις για βοήθεια που λάμβαναν οι συμμετέχοντες και την ανταπόκρισή τους σε αυτές. Κατέγραψαν πάνω από 1.000 εκκλήσεις, οι οποίες παρουσιάζονταν περίπου κάθε 2 λεπτά. Οι περισσότερες αφορούσαν είτε στη χρήση κάποιου αντικειμένου ή στην παροχή χειρονακτικής βοήθειας σε απλές, καθημερινές εργασίες.

Οι άνθρωποι ανταποκρίθηκαν θετικά σε μια έκκληση για βοήθεια 7 φορές πιο συχνά απ' όσες απέρριψαν ένα αίτημα και 6 φορές πιο συχνά απ' όσες το αγνόησαν. Στατιστικά, τα μέσα ποσοστά απόρριψης (10%) και αγνόησης (11%) ήταν πολύ χαμηλότερα από το μέσο ποσοστό ανταπόκρισης στο αίτημα για βοήθεια (79%). Όποτε κάποιος επέλεγε να δώσει ένα χέρι βοήθειας, συνήθως το έκανε αυθόρμητα, χωρίς δεύτερη σκέψη και χωρίς να εξηγεί το γιατί. Στην περίπτωση που αρνούνταν, ωστόσο, να βοηθήσουν, οι περισσότεροι (74%) έδιναν εξηγήσεις για την απόφασή τους.

Ο ρόλος της πολιτιστικής ταυτότητας

Αυτή η τάση διατηρήθηκε σε όλους τους πολιτισμούς που εξετάστηκαν και φαινόταν εντελώς ανεπηρέαστη από το αν η αλληλεπίδραση ήταν μεταξύ γνωστών ή άγνωστων μεταξύ τους ανθρώπων. Οι ερευνητές αποκάλυψαν ότι ανέμεναν πως οι πολιτισμικές διαφορές των συμμετεχόντων θα επηρέαζαν την ανταπόκρισή τους στις εκκλήσεις για βοήθεια, «δεδομένων των διαφορετικών τοπικών κανόνων, αξιών και προσαρμογών στο φυσικό, τεχνολογικό και κοινωνικο-οικονομικό περιβάλλον», εξήγησε ο N. J. Enfield, γλωσσολόγος στο Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ. Για παράδειγμα, οι ψαράδες της Ινδονησίας έχουν θέσει αυστηρούς κανονισμούς σχετικά με το πώς θα μοιραστούν μια μεγάλη ψαριά, ενώ οι τροφοσυλλέκτες της Τανζανίας μοιράζονται το φαγητό τους πιο πολύ από φόβο για τα αρνητικά σχόλια.

«Πολιτιστικές διαφορές όπως αυτές καθιστούν πιο δύσκολη την αποκωδικοποίηση των ιδιαίτερων «κανονισμών» που διέπουν μια ανταποδοτική σχέση μεταξύ των ανθρώπων», σχολίασε ο δρ. Rossi. Κι όμως, τα ευρήματα τους διέψευσαν, αναδεικνύοντας το συμπέρασμα ότι τελικά το να είμαστε χρήσιμοι και να προσφέρουμε είναι γενετικά κωδικοποιημένο χαρακτηριστικό των ανθρώπων. «Οι αποφάσεις μας για την παροχή βοήθειας επηρεάζονται από το κοινωνικό και πολιτισμικό πλαίσιο μέσα στο οποίο έχουμε μεγαλώσει ή οι άνθρωποι είμαστε από τη φύση μας γενναιόδωροι;», διερωτήθηκε ο ίδιος.

«Η πολιτιστική διαφοροποίηση επηρεάζει πράγματι ορισμένες συνθήκες, όπως για παράδειγμα όταν η βοήθεια η οποία ζητείται είναι μεγαλύτερη και πιο απαιτητική, στις απλές, καθημερινές ενέργειες, όμως, το κριτήριο των πολιτισμικών διαφορών εξαφανίζεται και η φυσική τάση μας να προσφέρουμε βοήθεια έρχεται σε πρώτο πλάνο», κατέληξε ο δρ. Enfield.

Πηγή: ygeiamou.gr